

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 55 Πέμπτη 6η Φεβρουαρίου 2025</p> <p style="text-align: center;">Ξένης Ὁσίας Βαβύλα Τερομάρτυρος (24η Ἰανουαρίου π. ἡμ.)</p>
---	--	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή ΙΣΤ΄ Λουκᾶ (Τελώνου καὶ Φαρισαίου)

Λουκᾶ κεφ. ιη΄ 10-14

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Μετάφραση

Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ ναὸ νὰ προσευχηθοῦν: ὁ ἓνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε καὶ προσευχόταν ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸ του αὐτά: Θεέ, σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι ὅπως ἀκριβῶς οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὅπως αὐτὸς ὁ Τελώνης. Νηστεύω δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα, ἀποδεκατίζω ὅλα ὅσα ἀποκτῶ. Ὁ Τελώνης, ὅμως, εἶχε σταθεῖ ἀπὸ μακριὰ καὶ δὲν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει πάνω στὸν οὐρανό, ἀλλὰ χτυποῦσε τὸ στῆθος του, λέγοντας: «Θεέ, ἄς εἶσαι εὐμενὴς σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό». Σᾶς λέω, αὐτὸς ὁ τελευταῖος κατέβηκε δικαιωμένος στὸν οἶκο του, παρὰ ἐκεῖνος. Γιατὶ καθένας ποὺ ὑψώνει τὸν ἑαυτὸ του θὰ ταπεινωθεῖ, ὅποιος ὅμως ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸ του θὰ ὑψωθεῖ.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Ἑβραίους Παύλου ἐπιστολὴ κεφ.ζ' 26-28, η' 1-2

Ἀδελφοί, τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Μετάφραση

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεὺς πραγματικὰ μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρει θυσίες κάθε ἡμέραν, πρῶτα γιὰ τὶς δικές του ἀμαρτίες καὶ ἔπειτα γιὰ τὶς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιὰ γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίες. Τὰ λόγια ὅμως τοῦ ὄρκου, ποὺ ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμο, ἐγκαθιστοῦν αἰωνίως τὸν Υἱό, τὸν τέλειο. Τὸ βασικὸ σημεῖο τῶν ὅσων λέγαμε εἶναι αὐτό: ὅτι ἔχουμε ἓνα τέτοιο ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ τὴ σκηνὴ τὴν ἀληθινὴ, τὴν ὁποία ἔστησε ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

Σχολιασμός

Τὴν Κυριακὴ ἀνοίγει καὶ φέτος ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, ἡ ὁποία θὰ κορυφωθεῖ σὲ περίπου δύο μῆνες μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας. Τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου ἀναγιγνώσκεται στὴν ἐκκλησία μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς εὐαγγελικὲς περικοπές, ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Σὲ αὐτὴν βλέπουμε δύο ἀνθρώπους διαφορετικούς, τόσο ἐξωτερικὰ ὅσο καὶ ἐσωτερικὰ. Δύο ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἓνας μόνο μπορεῖ νὰ κερδίσει τὸν παράδεισο.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς γράφει ὅτι, πρὶν ξεκινήσει τὴν παραβολὴ ὁ Κύριος, εἶπε πὼς ἀναφέρεται σὲ ὅσους εἶναι σίγουροι γιὰ τὴ δική τους δικαιοσύνη καὶ περιφρονοῦν τοὺς ἄλλους (Λκ. ιη', 9). Γιὰ νὰ μᾶς δώσει νὰ καταλάβουμε τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ, δίνει δύο παραδείγματα τόσο τρανταχτὰ ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφιβάλλει γιὰ τὰ λεγόμενά Του. Μᾶς

παρουσιάζει δύο ανθρώπους, οί όποιοι είναι ό ένας τó αντίθετο του άλλου. Η έξωτερική τους εικόνα, ή έσωτερική εικόνα τής ψυχής τους, ή σχέση τους με τόν Θεό, είναι όλα διαφορετικά. Αυτό αντικατοπτρίζεται και στην προσευχή τους, τήν όποία περιγράφει ό Κύριος.

Ό Φαρισαίος για να προσευχηθεϊ, κάθεται σε περίοπτη θέση και αναγγέλλει όλες τις καλές του πράξεις, με τó πρόσχημα ότι ευχαριστεί τόν Θεό. Μάλιστα, δέν άρκεϊται σε αυτό, αλλά Τόν ευχαριστεί κιόλας που δέν είναι άμαρτωλός όπως ό τελώνης, ό όποιος κάθεται σε μιá γωνία παραπέρα. Η προσευχή του Φαρισαίου μάς δείχνει όλα όσα χρειάζεται να ξέρουμε γι' αυτόν, αλλά και για τή σχέση του με τόν Θεό.

Νομίζει ότι είναι δίκαιος, ότι πιστεύει στον Θεό, αλλά δέν είναι αλήθεια. Στην πραγματικότητα ούτε πιστεύει ούτε αγαπάει τόν Θεό. Μέσα του έχουν φωλιάσει ή ύπερηφάνεια, ή ύποκρισία και ή κατάκριση και, έτσι, ό μόνος που αγαπάει είναι ό έαυτός του. Τηρεί τις έντολές του Θεού, αλλά δέν μπορεί να καταλάβει τήν ουσία τους, τó πνεύμα του νόμου. Δέν μπορεί να καταλάβει ότι τα καλά έργα που κάνει, δέν είναι ό σκοπός τής πίστης στον Θεό, αλλά τó μέσο για να έρθει πιό κοντά του. Ό Θεός δέν χρειάζεται ούτε τήν προσευχή του, ούτε τή νηστεία του, ούτε τήν έλεημοσύνη του. Ό Φαρισαίος τα χρειάζεται, όπως και κάθε άνθρωπος, για να μπορέσει να ξεκολλήσει από τα πάθη του, να μπορέσει να αγαπήσει τόν πλησίον του και μαζί και τόν ίδιο τόν Θεό.

Ό τελώνης από τήν άλλη προσεύχεται με τó κεφάλι σκυμμένο στο έδαφος. Ντρέπεται τόσο πολú για τήν άμαρτία του, που δέν τολμάει να σηκώσει τα μάτια του προς τόν ουρανó. Χτυπάει τó σώμα του, για να δείξει ότι αυτό, που είναι ναός του Θεού, τó έχει κάνει όργανο τής άμαρτίας. Χτυπάει τó στήθος του, τήν καρδιά του, γιατί, ενώ από εκεί πηγάζουν όλες οί άρετές, αυτός άφησε να πηγάσουν όλα τα πάθη και οί άνομίες του. Και τί λέει στον Θεό; Θεέ μου σπλαχνίσου με τόν άμαρτωλό. Δέν διατυμπανίζει τις καλές του πράξεις, που μπορεί κι αυτός να έχει κάνει. Δέν ψάχνει να βρει δικαιολογίες για τόν έαυτό του. Μόνο ζητάει τή συγχώρεση του Πατέρα του και Πατέρα όλων μας.

Μπορεί ο τελώνης να είναι άμαρτωλός, αλλά τελικά ή δική του προσευχή είναι εκείνη που άκουει ο Θεός και όχι του Φαρισαίου. Αυτός που μπήκε μέσα στο ναό βουτηγμένος στην άμαρτία, βγήκε καθαρός σαν τη μέρα που γεννήθηκε. Ο Φαρισαίος, όπως μπήκε, βγήκε. Γιατί; Γιατί μπήκε με την ψευδαίσθηση ότι ήταν ήδη δίκαιος. Γιατί μπήκε μέσα στον ναό για να δικαιώσει τον εαυτό του, όχι για να ζητήσει συγχώρεση από τον Θεό. Αν το καλοσκεφτούμε, μάλιστα, βγήκε και σε χειρότερη πνευματική κατάσταση απ' ό,τι ήταν πριν, γιατί μέσα στον ναό, κατέκρινε τον αδερφό του τον τελώνη.

Άς εστιάσουμε λίγο σε αυτό το τελευταίο, στο ότι κατηγορεί τον τελώνη για τις αμαρτίες του. Ποιό είναι το λάθος του Φαρισαίου; Το λάθος του είναι ότι βλέπει τον τελώνη μόνο σαν άμαρτωλό. Επειδή δεν μπορεί να αγαπήσει κανέναν πέρα από τον εαυτό του, δεν μπορεί να δει τον τελώνη, όπως τον βλέπει ο Θεός. Ο Θεός βλέπει τον άνθρωπο, το δημιούργημά Του, το παιδί Του. Γι' αυτό και περιμένει πάντα να επιστρέψει κοντά Του.

Εμείς αλήθεια πώς βλέπουμε τους αδερφούς μας; Τους βλέπουμε με αγάπη, όπως ο Θεός, ή επικριτικά όπως ο Φαρισαίος; Τον εαυτό μας, πώς τον βλέπουμε; Μας βλέπουμε κι εμάς σαν άμαρτωλούς; Όχι. Όταν είναι για τον εαυτό μας, θα βρούμε και έλαφρυντικά, θα βρούμε και δικαιολογίες και στο τέλος θα μας δικαιώσουμε κιόλας. Για τους αδερφούς μας γιατί δεν κάνουμε το ίδιο; Εκεί ψάχνουμε να βρούμε και το παραμικρό παράπτωμα και να τους δείξουμε με το δάχτυλο. Ακόμα κι αλήθεια να είναι, ακόμα κι αν ο αδερφός μας είναι άμαρτωλός, ποιό είμαστε εμείς που θα τον κρίνουμε; Ποιό είμαστε εμείς που θα μπούμε στη θέση του Θεού και θα γίνουμε δικαστές; Πώς βγάλαμε το συμπέρασμα ότι είμαστε λιγότερο άμαρτωλοι από τους αδερφούς μας; Ο Θεός μας βλέπει όλους σαν παιδιά του, με αγάπη και φιλευσπλαχνία. Εμείς γιατί συμπεριφερόμαστε έτσι;

Συμπεριφερόμαστε έτσι, γιατί δεν αγαπάμε πραγματικά τον Θεό. Αν τον αγαπούσαμε, θα αγαπούσαμε και τους αδερφούς μας. Αν αγαπούσαμε τον Θεό, δεν θα βλέπαμε τα αρνητικά στους ανθρώπους, αλλά τα θετικά τους. Έχουμε γίνει κι εμείς

ὕποκριτὲς ὅπως οἱ Φαρισαῖοι. Πρέπει νὰ προσέξουμε ὅμως, γιατί αὐτὴ ἢ συμπεριφορὰ ἦταν ποὺ τοὺς στέρησε τὸν Παράδεισο. Ἡ ὑποκρισία τους τοὺς ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ γνωρίσουν τὸν Χριστό. Γιὰ νὰ γλυτώσουμε κι ἐμεῖς ἀπὸ αὐτὴν τὴ μοῖρα, ἄς ξεκινήσουμε νὰ ἔχουμε σὰν παράδειγμα τὸν τελώνη καὶ ὄχι τὸν Φαρισαῖο.

Μὴν ἀπογοητευόμαστε, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐμᾶς εἶναι ἄπειρη, πολὺ περισσότερη ἀπ' ὅσο ἀξίζουμε. Μᾶς περιμένει πάντα μὲ τὴν ἀγκαλιὰ ἀνοιχτή. Ἐμεῖς ἓνα πρᾶγμα ἔχουμε νὰ κάνουμε, νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀμαρτωλότητά μας. Νὰ καταλάβουμε κι ἐμεῖς, ὅπως ὁ τελώνης, ὅτι δὲν εἴμαστε ἐντάξει ἀπέναντι στὸν Θεό. Ἄν τὸ καταλάβουμε αὐτὸ καὶ ζητήσουμε τὴ συγχώρεση, νὰ εἴμαστε σίγουροι ὅτι θὰ μᾶς τὴ δώσει. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ τὸ καταλάβουμε ὅλοι. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὅλοι θὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί, μαζὶ μὲ αὐτό, νὰ μᾶς χαρίσει ὁ Κύριος καὶ τὴν οὐράνιο βασιλεία Του. Ἀμήν.

π. Ὁνούφριος Ἀβραμίδης

Παρινέσεις Ἁγίων

Περὶ Ταπεινοφροσύνης

Εἶπε ἄλλοτε: Αὐτὸς ποὺ ἀπέκτησε ταπεινοφροσύνη, ἔχει συνείδηση τῶν δικῶν του ἀμαρτιῶν. Ἄν μάλιστα συμπορευθεῖ καὶ τὸ πένθος μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ παραμείνουν μέσα του καὶ οἱ δυὸ ἀρετές, διώχνουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε δαιμονικὸ λογισμὸ καὶ τρέφουν τὴν ψυχὴ μὲ τὴ δικὴ της ἀξία καὶ μὲ τὶς ἅγιες ἀρετές. Αὐτὸς ποὺ ἔχει πένθος καὶ ταπεινοφροσύνη, ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ὄνειδισμοὺς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνθρώπων, γιατί αὐτὲς οἱ ἀρετές εἶναι ἡ πανοπλία του καὶ τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἐκδίκηση καὶ τὸν διδάσκουν νὰ ὑπομένει ὅσα τοῦ συμβαίνουν. Ἀλήθεια ποιά

ντροπή ἢ θυμὸς μποροῦν νὰ πλησιάσουν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος πενθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του;»

(Γεροντικόν, ΙΕ, 41)

Εἶπε ἐπίσης: «Ἡ συνειδητὴ παράδοση τοῦ ἑαυτοῦ μας στὸν Θεό, καὶ ἡ ὑπακοὴ στὶς ἐντολές του μὲ ταπείνωση, φέρνουν τὴν ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη φέρνει τὴν ἀπάθεια».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 42)

Ρώτησαν τὸν ἀββᾶ Ἡσαΐα τί εἶναι ταπείνωση, κι ἐκεῖνος εἶπε: «Ταπείνωση εἶναι νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας πρὸ ἁμαρτωλὸ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνθρώπους καὶ νὰ ἐξουθενώσουμε τὸν ἑαυτό μας, ὅτι τίποτε τὸ καλὸ δὲν κάναμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ἐργασία τῆς ταπείνωσης εἶναι ἡ ἐξῆς: Νὰ σιωποῦμε, νὰ μὴ ψηφίζουμε τὸν ἑαυτό μας σὲ καμιὰ περίπτωση, νὰ μὴν εἶμαστε φιλόνοι, νὰ εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ ὑποταγή, μὲ τὸ βλέμμα χαμηλωμένο, τὸν θάνατο νὰ ἔχουμε πρὸ ὀφθαλμῶν, νὰ μὴν χρησιμοποιοῦμε τὸ ψέμα καὶ τὸν ἀργὸ λόγο. Νὰ μὴν ἀντιμιλοῦμε στὸν μεγαλύτερο, νὰ μὴ θέλουμε νὰ περάσει ὁ λόγος μας, νὰ ὑπομένουμε τὶς περιφρονήσεις, νὰ μισήσουμε τὴν ἀνάπαυση, νὰ βιάζουμε τὸν ἑαυτό μας σὲ κάθε περίπτωση, νὰ εἶμαστε νηφάλιοι, νὰ κόψουμε τὸ θέλημά μας, νὰ μὴν προκαλοῦμε κανέναν καὶ νὰ μὴ φθονοῦμε κανένα».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 43)

Εἶτε ἀκόμη: «Βάλε τὰ δυνατά σου νὰ μὴν ψηφίζεις τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ κλάψεις τὶς ἁμαρτίες σου. Φρόντισε ἐπίσης μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη νὰ μὴ φιλονικεῖς γιὰ θέματα πίστεως οὔτε νὰ δογματίζεις ἀλλὰ νὰ ἀκολουθεῖς τὴν μία καθολικὴ Ἐκκλησία. Γιατί κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει κάτι σχετικὰ μὲ τὴν οὐσία τῆς Θεότητος».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 44)

Εἶπε πάλι: «Ἐκεῖνος ποὺ ἀποκτᾶ τὴν ταπεινοφροσύνη, παίρνει ἐπάνω του τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ του, λέγοντας: ἐγὼ ἔσφαλα. Ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ καταφρονεῖ τὸν ἀδελφό του, πιστεύει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι σοφὸς καὶ κατηγορεῖ καὶ ἐλέγχει τὸν πλησίον του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ μέμφεται τὸν ἑαυτό του, δὲν πληγώνει ποτὲ κανέναν».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 45)

Συναξάρι

Ὁσία Ξένια

Ἡ διὰ Χριστὸν σαλή

Τὸ 1730 μ.Χ. γεννήθηκε στὴν Ἁγία Πετρούπολη ἡ Ξένια Γκρηγκόριεβνα, ἡ ὁποία σὲ νεαρὴ ἡλικία παντρεύτηκε τὸν αὐτοκρατορικὸ πρωτοψάλτη, τὸν συνταγματάρχη Ἀντρέα Φεοντόροβιτς Πετρόφ. Τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι, λόγω τῆς θέσης τοῦ συζύγου, ἀπολάμβανε μεγάλη κοινωνικὴ ἀναγνωρισιμότητα, δόξα καὶ ὑλικὲς ἀπολαβές. Ὁ ξαφνικὸς ὅμως θάνατος τοῦ Ἀντρέα, ἐνῶ ἔπινε μὲ τοὺς φίλους του μιὰ νύχτα ποὺ ἦταν καλεσμένος μὲ τὴν Ξένια σὲ κάποιο χορὸ, συγκλόνησε τὴν Ξένια, γιατί ἐκείνη γνώριζε πὼς ὁ σύζυγός της δὲν εἶχε ποτὲ ἐξομολογηθεῖ οὔτε εἶχε κοινωνήσει καὶ γι' αὐτὸ ἀγωνιοῦσε τρομερὰ γιὰ τὴν κατάληξη τῆς ψυχῆς του.

Μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ συζύγου τῆς ἐξαφανίστηκε γιὰ ὀκτὼ χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα εἰκάζεται ὅτι ζοῦσε σὲ κάποιο μοναστήρι ἢ ἐρημητήριο καὶ ἦταν ὑπὸ τὴν καθοδήγηση φωτισμένων Στάρετς (γέροντες ὀρθόδοξων ρωσικῶν μοναστηριῶν), μαθαίνοντας τὸν δρόμο τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ προετοιμάζοντας τὸν ἑαυτό της γιὰ τὸν δύσκολο δρόμο τῆς διὰ Χριστὸν σαλότηας.

Ὅταν ἡ Ξένια ἐπέστρεψε στὴν Πετρούπολη, μοίρασε ὅλη της τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ τὸ μόνο ποὺ κράτησε ἦταν ἡ

στολή του Αντρέα, την οποία φοροῦσε συνέχεια και ἄρχισε νὰ συστήνεται ὡς Αντρέας Φεοντόροβιτς. Οἱ συγγενεῖς της θεώρησαν ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά της και ἀπευθύνθηκαν στὶς δικαστικὲς ἀρχές, προκειμένου νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ μοιράσει τὴν περιουσία της. Ὁ δικαστὴς ὅμως πού τὴν ἐξέτασε, κατάλαβε πὼς ἡ Ξένια ἦταν πολὺ καλὰ στὰ λογικά της και εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάνει ὅ,τι θέλει μὲ τὴν περιουσία της.

Ἡ Ξένια πίστευε πὼς, φορῶντας τὰ ροῦχα τοῦ συζύγου της και χρησιμοποιῶντας τὸ ὄνομά του, παράτεινε τὴ ζωὴ του και ὅτι οἱ ἀμαρτίες του θὰ συγχωροῦνταν, ἐὰν ἀφιέρωνε τὴ ζωὴ της στὸν Θεό, ὑπηρετῶντας Τὸν ὡς «διὰ Χριστὸν σαλή». Ἔτσι, ἐγκατέλειψε τὴν εὐκολη και πλούσια σὲ ὑλικά ἀγαθὰ ζωὴ της, γιὰ νὰ ζήσει φτωχικὰ ἀλλὰ πνευματικὰ πλούσια. Δὲν εἶχε σπίτι, ἀλλὰ περιπλανιόταν στὴν πόλη, ὅπου ὁ κόσμος τὴν κοροΐδευε και τὴν κακομεταχειριζόταν. Ἔτρωγε, μόνο ἂν κάποιος τῆς προσέφερε φαγητὸ και ἐφ' ὅσον τὸν γνώριζε. Τὶς νύχτες πῆγαινε στοὺς ἀγρούς, ὅπου γονατισμένη προσευχόταν μέχρι τὸ πρωὶ κάνοντας μετάνοιες πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, σύμφωνα μὲ μαρτυρίες τῆς ἀστυνομίας και τῶν κατοίκων τῆς πόλης, πού ἀπὸ περιέργεια τὴν παρακολούθησαν γιὰ νὰ δοῦν πού ἐξαφανιζόταν τὶς νύχτες.

Μὲ τὸν καιρό, τὰ ροῦχα και τὰ παπούτσια της φθάρθηκαν ἐντελῶς, αὐτὴ ὅμως συνέχιζε νὰ φοράει πάντα τὰ ἴδια κουρέλια, παρ' ὅλο πού πολὺς κόσμος, ὁ ὁποῖος ἄρχισε πλέον νὰ διακρίνει τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τῆς Ξένιας, τῆς προσέφερε ροῦχα και παπούτσια. Παρ' ὅλο τὸν βαρὺ ρώσικὸ χειμῶνα ἡ Ξένια δὲν κρύωνε, γιατί ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς ἔδινε ζεστασιά ἀλλὰ και τὴν δύναμη νὰ θεραπεύει, νὰ ἔχει διορατικὸ χάρισμα και γενικὰ νὰ ἐπιτελεῖ πάρα πολλὰ θαύματα.

Ἀναπαύθηκε ἐν εἰρήνῃ κάπου μεταξὺ τοῦ 1806 και 1814. Ὁ τάφος της προσέγκυσε ἀμέσως πολλοὺς προσκυνητές, ἐνῶ ἀργότερα πάνω ἀπὸ τὸν τάφο της χτίστηκε ἐκκλησιάκι, ὅπου γίνονταν παννυχίδες (ἀγρυπνίες) ἀπὸ νωρὶς τὸ βράδυ μέχρι ἀργὰ τὸ πρωί. Οἱ πιστοὶ ἔβαζαν και βάζουν μεσίτρια τὴν Ἁγία γιὰ νὰ εἰσακουστοῦν τὰ αἰτήματά τους ἀπὸ τὸν Θεὸ και ἐκείνη τοὺς βοηθάει ὅλους.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄

Τὸν συνάναρχον λόγον

Ξενοτρόπως ἐν κόσμῳ Ξένη βιώσασα, τὸν σοφιστὴν τῆς κακίας
κατεσοφίσω στερρῶς, προσποιήσεσι μωραῖς νοῖ θεόφρονι, ὅθεν
τὰ πόρρω προορᾶν, καὶ προλέγειν ἐμφανῶς, ἐδέξω χάριν
θεόθεν, καὶ μεταστᾶσα τῶν τῆδε, χοροῖς Ἁγίων συνηρίθμησαι.

Δρώμενα

Ὁμιλία τοῦ ποιμενάρχου μας Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου.>
Ὁμιλία ἸΕ΄ Λουκᾶ Τρεῖς Ἱεράρχες, δεῖτε [ΕΔΩ](#)
Κωδ. Πρόσβασης **12345**

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὅνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἵπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

